

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 9 13.5 - 26.5 1978

6. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 2

Årets 1. mai:

GOD MARKERING AV PROLETARISK 1. MAI 1978

Det nye ved årets 1. Mai var ikke den fortsatte framgangen for sosialdemokratiets samarbeidstog og den for satte tilbakegangen for småborger-sosialistenes markeringer, først og fremst AKPs Faglig 1. Mai-front. Det nye besto av at det i år lot seg gjøre å markere arbeiderklassens revolusjonære interesser i Oslos gater for først

gang siden mellomkrigstida, gjennom Proletarisk 1. Mai-demonstrasjonen.

Proletarisk 1. Mai-demonstrasjonen i Oslo kunne selvsagt ikke tallmessig måle seg med sosialdemokratiets samorgdemonstrasjon, SVs Sosialistisk Arbeiderenhet eller AKPs Faglig 1. Mai-front. Det var verken forventningen på forhånd eller hensikten med

demonstrasjonen. Formålet var å gjenreise 1. Mai-dagen og dens innhold i politisk forstand. Dette ble da også oppfylt, ved at 220 deltok under Proletarisk 1. Mays få, men revolusjonære paroler. Dette var mer enn nok til at på forhånd skadefro ansikter langs ruta fra både SV og AKP stivnet da toget passerte, og de mange øvrige til-

skuere på fortauene fulgte toget med både alvor og interesse. I motsetning til skogen av paroler om alleslags begrensede aemner i både DNA/LO, SV- og AKP-arrangementet ble de i Proletarisk 1. Mai-demonstrasjonen konfrontert med en klar klassemessig politisk linje.

Proletarisk 1. Mai-demonstrasjonen endte med et møte på Stortorget som samlet godt og vel 400 mennesker. Her var det appeller av Harald Berntsen fra Kommunistisk Arbeiderforbund, en representant fra EPLF i Norge, Truls Wyller fra Kommunistisk Universitetslag og en representant fra Palestinsk Arbeiderunion. Vi vil her særlig framheve den siste appellen, som stemplet

Forts. s. 2

STREIK MOT PERMITTERINGER PÅ NYLAND

Tirsdag 2. Mai ble 92 arbeidere på Nyland Vest permittert. Klubben på Nyland har gitt uttrykk for at den på ingen måte ønsker å akseptere dette, og vedtok å markere sin holdning gjennom en dags streik den påfølgende dag. På en rekke bedrifter i Aker-konsernet ble det samtidig iverksatt en times sympati-streik.

I første rekke dreier streiken seg om permitteringer som sådan og da

også fordi mange har oppfattet permitteringen som bare første skritt i retning av nedleggelse av bedriften Nyland Vest. Sett i en slik sammenheng fortjener ikke bare streiken full støtte, men må stå som et eksempel på rask og konsekvent holdning for hele klassen. Den statuerer Nyland-arbeidernes kampvilje og kompromissløshet vis a vis bedriftens planer om innskrenkninger og nedleggelse.

SOSIALDEMOKRATENES TAKTIKK

Det er imidlertid grunn til å være på vakt mot sosialdemokratenes forsøk på å få det til å se ut som en måtte ha kapitulert hvis det ikke var for leiefirmaene, dvs. deres forsøk på å hevde at denne streiken skulle være akseptabel, fordi den retter seg mot leiefirmaene. Dette er og blir et avledningsforsøk fra en riktig linje, som selvsagt ikke bare kan rette seg mot kapitalistiske leiefirmaer, men

mot ethvert kapitalistisk foretak, dvs. mot kapitalismen selv. Sosialdemokratenes kamp mot leiefirmaer er like gammel (aldrende) som sosialdemokratiet selv. Når den sosialdemokratiske kampanjen mot leiefirmavirksomheten som kjøres fram med jevne mellomrom, aldri har ført fram, så skyldes dette at leiefirmavirksomheten er et uadskillelig del av det moderne kapitalistiske

Forts. s. 2

DEN ISRAELSKKE INVASJONEN I SØR-LIBANON

I den røde Arbeiderens 1. mai numme brakte vi et kart som desverre manglet tekst. Kartet viste den sionistiske angrepsplanen for området fra 1919. Den israelske aksjonen var godt forberedt, og hadde på forhånd fått godkjenning fra USA.

Angrepet hadde et dobbelt siktemål. For det første å kolonisere nytt land for den sionistiske statsdannelsen, for det

andre å fungere som et hinder for utviklingen av en revolusjonær bevegelse i Libanon. Nettopp Sør-Libanon har lenge vært en base for revolusjonære etter at venstrekraftene led sitt tilbakeslag etter borgerkrigen mot de libanesiske fascistene og syriske invasjonstyrker. På tross av PLO-ledelsens avtaler i Risa og Shatira for avvæpning av Palestinerne og underordning av den borgerlige lib-

anesiske staten, har de revolusjonære Palestinerne og progressive libaneserne kunnet beholde stillingene i sør. Dette har sin bakgrunn i at den libanesiske statsdannelsen mang er nettopp kjernen i det borgerlige statsapparatet: en stående hær. Hærens funksjon er i det alt vesentlige overlatt til den såkalte "arabiske fredsstyrken" som for det meste består av tropper fra den syriske intervensjon-

en i den libanesiske borgerkrigen. Men denne "fredsstyrken" fikk aldri kontroll i Sør-Libanon fordi de revolusjonære i PFLP og på grunnplanet i Fatah motsatte seg avvæpning. Samtidig truet Israel med å invadere Libanon hvis de syriske troppene ble stasjonert for nær den israelske grensen, i praksis gikk denne grensen ved Litani-elven.

Her er det på sin plass å minne om

Forts. s. 4

Demonstrasjonsstreiken mot voldgift:

INTERNT OPPGJØR I LO-BYRÅKRATIET

Den røde Arbeideren kritiserte i forrige nr. den demonstrasjonsstreiken som Odda Samorg. tok initiativet til i forbindelse med den tvungne voldgift i tariffoppgjøret. Flere har ønsket en utdyping av denne kritikken, og vi skal derfor argumentere mer utførlig i dette nr.

Av øvrige samorganisasjoner sluttet Hammerfest seg til aksjonen, mens Rosenberg verft og Kværner Brug var de fremste av de større enkeltbedriftene som deltok. Alle disse stedene har en faglig ledelse som identifiserer seg som en venstreopposisjon i LO, og deres prinsipp sak har stadig vært at

forbundsvis oppgjør ville skape en vesentlig gunstigere situasjon for arbeiderklassen enn vårens fellesoppgjør.

I vår artikkel i forrige nr. la vi vekt på hvordan tariffoppgjøret hadde beveget seg etter et mønster fastlagt på forhånd, der de dramatiske effektene

representerte innlagte innslag. Tvungen voldgift måtte bli resultatet etter som LO ikke kunne stå ansvarlig for et direkte lønnsnedslag overfor sine medlemmer. Derfor måtte initiativet i dette skyves over på staten.

Demonstrasjonsstreikene mot voldgift satte denne i sammenheng med den samordnede oppgjørsformen og dennes angivelige fallitt. Det var prinsippsspørsmålet forbundsvis vs. samordnede oppgjør og ikke utsiktene til direkte lønnsnedslag som preget disse aksjonene. Illustrerende er det derfor

f. eks. når Grenland Bygningsarbeiderforening erklærer at de "ikke primært håpet å få omsatt vedtaket om lønnsnemnd... men vil markere sammenhengen mellom oppgjørsform og lønnsnemnd."

Kommunistisk Arbeiderforbund har alltid sett s. k. forbundsvis oppgjør som gunstigere enn fellesoppgjørene. Ikke desto mindre har vi hele tiden framholdt at det er den lokale kampen som gir vesentlig lønnsøkning.

Forts. s. 4

de norske FN-troppenes tilstedeværelse i Libanon som en aggressiv handling i tråd med det norske borgerskapets imperialistiske interesser, og oppfordret arbeiderklassen i Norge til å skjerpe sin kamp mot det norske borgerskapet og dets voldsapparat som det fremste bidraget den kan yte til støtte for det palestinske folkets frigjøringsrevolusjon.

Det vellykte torgmøtet ble innledet med en revolusjonær eritreisk sang, framført av et kor fra EPLF, og avsluttet med at de framtrådte sammen sang Internasjonalen.

Om kvelden holdt KA festmøte i Folkets hus. Her var det møtt fram 150 som hørte Erling Annaniassens hovedtale og appeller fra EPLF og KUL, samt ble underholdt med revolusjonær kultur ved Øistein Hølleland og kameratene fra EPLF.

Ellers i landet holdt KA og KUL åpne møter i Trondheim og Tromsø med henholdsvis Øivind Horverak og Espen Søbye som talere. Den røde Arbeideren, Røde Fane, Arbeiderrevy og annet propagandamateriell

ble solgt i stort antall på en rekke steder rundt omkring i landet.

Se for øvrig lederartikkelen i dette nr. av den røde Arbeideren

«Proletarisk 1. mai» - toget til «Kommunistisk Arbeiderforbund» og dets studentorganisasjon «Kommunistisk Universitetslag» samlet ca. 100 deltakere under paroler som gikk mot forsvar av norsk sjøfærerett og som forserte å bagatellisere Sosialimperialismens framferd både på Afrikas horn og i nordområdene.

Klassekampens reportasje fra Proletarisk 1. Mai - sier mest om klassekampen og svært lite om Proletarisk 1. Mai.

Det albanske nyhetsbyrået ATA melder fra Tirana den 19. April at den albanske pressen - idet den refererer til det kinesiske telegrambyrået Hsinhua - opplyser om at den kinesisk-sovjetiske handels- og betalingsavtalen for 1978 er undertegnet i Peking. ATA skriver: Handelsminister Li Chiang var til stede på sermonien for undertegningen. Etter sermonien ga Kinas visehandelsminister Wang Chung Shen en bankett til ære for den sovjetiske regjeringsdelegasjonen.

STREIK... Fra s. 1

samfunn og dets produksjonsprosess. Det er et behov for en slik organisert reservearbeidskraftsarme bl. a. fordi denne kan settes inn i stor målestokk på kort varsel og også trekkes ut nesten like fort. Dermed skulle det være klart at denne kampanjen er illusjonspolitikk av klareste vann

ARBEIDER MOT ARBEIDER?

Om Nyland-arbeiderne skulle føre kampen på slike premisser, så er det klart at det overfor deres fiende ville være et slag i lufta. Men en slik linje ville også måtte oppfattes som en kamp mellom Nyland-arbeiderne og arbeiderne i leiefirmaene om arbeidet. En slik splittelse mellom arbeidere ville være undergraving av solidaritetsprinsippet og tvers gjen som reaksjonært. En slik reaksjonær splittelsespolitikk lå som kjent til grunn for den streik som norske arbeidere for en tid tilbake førte på anleggene i Bamble. Oveni-

kjøpet presterte her de lokale tillitsmenn også en nasjonal begrunnelse for kampen. Man hevdet her norske arbeideres fortrinnsrett framfor svenske arbeidere når det gjalt arbeid i Norge. Det er ingen grunn til å undre seg over at nettopp denne streiken ble positivt betraktet av LO-ledelsen.

MINDRE INDUSTRI I OSLO?

Et annet perspektiv som har vært lagt fram er at man er imot å trekke industriarbeidsplasser ut fra Oslo. Dette perspektivet har vært hovedårsaken til at Jøtul-arbeiderne har gjort felles sak med Nyland-arbeiderne og streiket en time samme dag. Jøtul-bedriften har i lengre tid vært planlagt flyttet ut av Oslo. Arbeiderne har protestert mot dette og tar nå kampen opp. De umiddelbare konsekvensene for arbeiderne i form av pending eller at de blir nødt til å slutte p.g.a. for lange reiser til arbeidsstedet, er lett å se. Alt mens kampen mot dette er i sin begynnerfase er det klart at Jøtul-arbeiderne har

stor støtte langt utenfor bedriftens gjerd. Muligheten for å sette stopper for bedriftens planer skulle derfor være store.

På Nyland er imidlertid ikke situasjonen den at man vurderer å flytte bedriften. Der vil det være snakk om å nedlegge den, evt. å innskrenke og omlegge virksomheten. Det er klart at man her godt kan argumentere med at det er uheldig at det blir færre industriarbeidsplasser i Oslo slik klubbformann Gunnar Nilsen gjør. Vi vil forstå argumentets berettigelse ut fra at en slik utvikling strategisk vil svekke arbeiderklassen i det politiske sentrum i Norge. Men det er neppe dette Gunnar Nilsen tenker på.

PARLAMENTARIKERE ELLER ARBEIDERKLASSEN?

Hos ham må dette forstås som et allmennt rettighets- og rettferdighetsargument som skal være tillokkende å slutte seg til for parlamentarikere av ulike slag. Vi for vår del kan ikke se behovet for dette. Framfor noe må man argumentere med at man ikke godtar permitteringer og oppsigelser fordi

dette er en forverring av arbeidernes livssituasjon - og dette vil ikke være vanskelig å forstå for noen i arbeiderklassen, selv om det skulle gå en del tregere på stortinget.

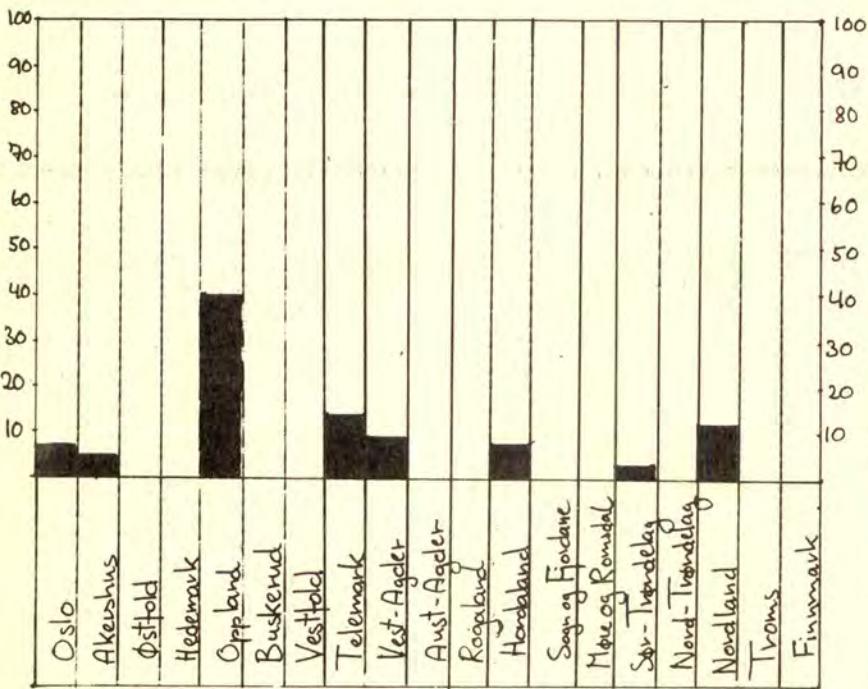
Arbeiderklassens frigjøring må være dens eget verk, hevdet Marx, og ingen klubbformann eller parlamentariker kan endre riktigheten av dette.

Det er Nyland-arbeiderne selv som kan kjempe og vinne i kampen, men under forutsetning av at de forkaster alle reaksjonære og opportunistiske strømninger og fører kampen på sin egen classes premisser. En linje basert på arbeiderklassens interesser og enhet uten vakling vil være det som sikrer Nyland-arbeiderne solidaritet fra den øvrige arbeiderklasse. Stilt overfor en slik motstander er det borgerskapet og Aker-ledelsen som vil vakle og gi etter for arbeidernes logikk og argumenter.

Abonnementskampanjen:

Den nye kampanjen for å verve abonnenter til den røde Arbeideren er i full gang. I dette nr. bringer vi den første oversikt over hvordan framgangen til nå har vært. Før vi går nærmere inn på resultatet, skal vi gjenta opplegget for kampanjen og dens målsetting.

Den forrige kampanjen, som ble vellykket gjennomført i 1977, førte til en tredobling av abonnementsantallet. Kampanjen hadde imidlertid sin begrensning i og med at det var medlemmene i KA og KUL som gjorde det grovste arbeidet.

På tross av dette førte kampanjen til at drø i dag har abonnenter i samtlige av landets fylker. Det er med utgangspunkt i dette vi nå har startet en landsomfattende kampanje. For at den skal bli effektiv, baseres den i hovedsak på hver enkelt abonnents innsats. Oppfordringen er at hver abonnent legger seg i selen for å skaffe minst 1 ny abonnent på avisa innen utløpet av dette året. Slik blir målsettingen å fordoble antallet abonnenter innen 1. januar 1979. Det politiske betydningen av dette skal vi ikke gå inn på i detalj her utover å vise til ledelsen i dette nr. av drø. Med dette vil vi på ny oppfordre alle våre abonnenter, sympatisører og medlemmer om å kaste kreftene inn i arbeidet for å styrke den røde Arbeideren som det eneste talerør for arbeiderklassens revolusjonære interesser her i landet.

Som det framgår av oversikten, er det ennå et stykke fram til målet. Vi kan likevel allerede nå slå fast at vi er i siket i flere fylker. Prosentvis er det Oppland fylke som kan varte opp med den største framgangen med 40%. Dette er i høyeste grad et oppmuntrende resultat så tidlig i kampanjen. Av andre fylker som ligger bra an, skal nevnes Telemark med vel 14% og Nordland med 12,5%. I tillegg har Vest-Agder øket med 10%, Hordaland med 9%, Oslo med 6%, Akershus med 5% og Sør-Trøndelag med 3%. I denne sammenhengen vil vi spesielt oppfordre våre abonnenter i de fylker som foreløpig ikke er registrert på oversikten, om å gjøre en kraftanstrengelse for å bedre på den situasjonen.

Vi gjentar: Fyll ut slippen nedenfor og send inn.

Nyvervede abonnenter:

1. Navn:

Adresse:

2. Navn:

Adresse:

Verver:

Navn og adresse:

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Redaktør: Harald Berntsen

Trykk: Eget Kontor-offset.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 40.

Røde Fane pr. år - kr. 28 -

- betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og

-RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 -

pr. år

Røde Fane kr. 38.- pr. år

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Sentral adr.: Postboks 2863
Tøyen, Oslo 6
Tlf. 37 63 60

DEN RØDE ARBEIDEREN OG 1. MAI

1. mai 1978 i Oslo ble en klar demonstrasjon av motsetningene innen arbeiderbevegelsen mellom de forskjellige former for borgerlig og småborgerlig reformisme på den ene siden og den revolusjonære politiske linje på den andre. 220 deltakere i Proletarisk 1. mai-demonstrasjonen var i denne sammenhengen nok til å understreke den politiske tyngden i den eneste revolusjonære demonstrasjonens paroler på 1. mai.

Vi var i år nok en gang vitne til at DNAs Samorg-tog, AKPs Faglig 1. mai-front og SVs Sosialistisk Arbeiderenhet dannet en oppmarsj under en hærske av mer eller mindre begrensede paroler for nær sagt alle de folkegrupper som måtte befinne seg bak nasjonens grenser. I skarp motsetning til dette reiste Proletarisk 1. mai paroler om de hovedoppgaver arbeiderklassen nå står overfor i den stadig mer råtnende og kriserammede imperialistiske epoken som kapitalismen befinner seg i. Det dreier seg i første rekke om dannelsen og styrkingen av det kommunistiske fortrøppsparti og opprettelsen av proletariatets diktatur gjennom en sosialistisk revolusjon, samt paroler om hvordan dagskampen og det internasjonale solidaritetsarbeidet må drives for å fremme den proletariske revolusjonen.

Mens de borgerlige og småborgerlige demonstrasjonene var preget av et gjennomført lokalt og nasjonalt perspektiv, forfektet Proletarisk 1. mai arbeiderklassens proletarisk-internasjonalt interesse som en i dypeste forstand internasjonal klasse. Den proletariske internationalismen kom ikke bare til uttrykk gjennom EPLFs aktive oppslutning og appellen fra representanten for den Palestinske Arbeiderunionen, men først og fremst gjennom at Proletarisk 1. mai forfektet konsekvent kamp mot eget borgerskap og kampefelleskapet med alle verdens arbeidere og undertrykte folk og nasjoner som vegen å gå for å forsvare arbeidernes interesser mot kapitalens kriseoffensiv. Dette gjorde Proletarisk 1. mai i skarp konfrontasjon med både DNAs, SVs og AKPs diverse varianter og appeller om samling av nasjonen mot utenverdenen.

I og med 1. mai 1978 er det derfor gjort en velkommen slutt på at den nye kommunistiske bevegelsen i Norge for en stor grad oppfattes som produsent av mer eller mindre interessante korrektiler til andre partier i arbeiderbevegelsen, korrektiler som opposisjonen i disse partiene kan gjøre bruk av i sin interne kamp uten å trekke den fulle og hele politiske konsekvensen av dem. Proletarisk 1. mai 1978 markerte at vi nå er i ferd med å framstå som et seriøst, positivt alternativ til disse andre retningene. Jo mindre som korrektiv og jo mer som alternativ vi oppfattes, desto klarere vil de politiske skillelinjene framtre og desto hardere vil konfrontasjonene langs den politiske fronten fortone seg. En slik utvikling er det vi og ikke sosialfascister og nasjonalsjåvinister som vil tjene på. Her er det også at Proletarisk 1. mai 1978 har lagt ned en politisk grunnstein for arbeidet videre framover.

Når Kommunistisk Arbeiderforbund i år, sammen med Kommunistisk Universitetslag og med tilslutning fra EPLF i Norge, kunne ta initiativ til 1. mai-demonstrasjonen, så var det ikke noe som kom av seg selv. Snarere var dette et resultat av en langvarig politisk og organisatorisk kamp for å befeste kjernen i en partibyggende organisasjon fra Kommunistisk Arbeiderforbunds side. Uansett hvor moden den generelle politiske situasjonen måtte være, ville Proletarisk 1. mai-demonstrasjonen ikke kunnet se dagens lys uten dette årelange arbeidet.

Ser vi på de konkrete resultater av dette arbeidet, må vi slå fast at de ennå er spede. I så måte befinner vi oss i en periode der det langvarige arbeidet for at den kommunistiske politikken skal bite seg fast i arbeiderbevegelse og utvikle seg til en ledende kreft i arbeiderklassens kamp, må sies knapt å ha nådd slutten på sin begynnelse. Selve antallet 220 i den revolusjonære demonstrasjonen på 1. mai viser klart nok det begynnerivået vi ennå befinner oss på. Dette til tross for at demonstrasjonen innebar et stort skritt framover når det gjelder å henvende seg direkte til massene.

Like lite som Proletarisk 1. mai-demonstrasjonen kom av seg selv, vil den kommunistiske bevegelsens videre frammarsj bli et automatisk produkt uavhengig av bevisst politisk-organisatorisk kamp innad og utad. Arbeiderklassens kamp kan oppleve store oppsving, men den vil aldri kunne lede til sosialistisk revolusjon uten et målbevisst arbeidende kommunistisk sentrum som har arbeidernes tillit og evne til å lede deres kamp. Oppslutningen om den revolusjonære linje til Proletarisk 1. mai 1978 burde derfor også vise en økende forståelse for dette. Gjør den det, vil den dermed føre til en økning i den direkte oppslutning omkring KAs politiske og organisatoriske arbeid.

KAs partibyggende arbeid har selv sagt mange sider som vi ikke skal ta for oss detaljert her. KAs 4. landsmøte i vinter slo fast at vi i første rekke befinner oss i en fase der det er snakk om å bygge et organisatorisk apparat som i det hele tatt er i stand til å henvende seg til arbeiderklassen. Det er ikke nå snakk om å løse en mengde forskjellige oppgaver på en og samme tid. Vi står ganske enkelt overfor oppgaven å skape forutsetningen for dannelsen av en landomfattende arbeiderorganisasjon. Dette er ensbetydende med å gi avkall på illusjoner om at en slik organisasjon skal kunne stampes framav jorda i ett slag. For oss må det bli tale om å bygge ut og konsolidere politisk og organisatorisk en kjerne som er i stand til å henvende seg til arbeiderklassen på en seriøs måte. Men erkjennelsen av dette aleie er ikke nok. Styrkingen av det sentrale apparatet som vi nå anser for å være hovedoppgaven, må i siste tur konkretiseres og samles om en hovedoppgave, eller for å bruke Lenins bilder fra Hva må gjøres: Når man har stein og murere i forbindelse med reisingen av et byggverk, hva gjør man så hvis man mangler den snoren som alle kan se og holde seg til? For Lenin var det innlysende at denne snoren i det partibyggende arbeidet utgjøres av en landomfattende avis som ifølge ham skulle spille følgende rolle i det organisatoriske og politiske livet: "Avisen er ikke bare en kollektiv propagandist og en kollektiv agitator, men også en kollektiv organisator. I denne siste henseende kan en sammenligne den med et stillas som bygges opp omkring et hus under oppføring, det antyder bygningens konturer, letter samarbeidet mellom de enkelte bygningsarbeidere, hjelper dem til å fordele arbeidet og ha overblikk over de felles resultater som oppnås ved det organiserte arbeid." Det er dette stillaset og denne rettesnoren vi i KA nå må bygge ved i første rekke å samle kreftene omkring utviklingen og styrkingen av vår 14-daglige avis den røde Arbeideren. Innad vil den kollektive propaganda- og agitatorrollen bestå i at samtlige medlemmer av KA er forpliktet til å delta i utforming og av uttrykk politiske innhold. Primært må dette skje gjennom aktiv korrespondanse og dernest ved å trekke sympatisører med i dette arbeidet. Slik er det meningen å oppnå at samtlige medlemmer blir knyttet til det sentrale politiske arbeidet og slik styrke forbundets samlede slagkraft på den måten som er mest tjenlig i den situasjonen vi nå befinner oss midt oppe i. Den soleklart viktigste siden ved den kollektive organisatorrollen består nå gjennom en kraftinnsats å øke utbredelsen av avisa, både når det gjelder abonnenter og løssalg. Den vellykkede abonnementskampanjen som vi gjennomførte ifjor, er et konkret eksempel på dette. Den økte utbredelsen som dette gav oss, er det som i sin tur ikke bare danner utgangspunkt for å nå et større antall mennesker med vår politiske analyse og linje, men som også åpner muligheten for rekruttering til forbundets tildrivsomsomhet gjennom direkte henvendelser til abonnentene. Vårt mål er at arbeidet med den røde Arbeideren slik skal skape den hardt tiltrengte kontinuitet og sterkere sentralisering i hele forbundets arbeid foruten at resultatet også må bli styrking av avisa både politisk og ikke minst økonomisk. Vi må være klinkende klar over at en økende utbredelse av avisa vil bidra vesentlig til å styrke KAs økonomiske grunnlag, noe som igjen er en forutsetning både for en hyppigere utkommende avis og en mer slagkraftig organisasjon.

Det er på denne bakgrunn vi nå har satt i gang en ny kampanje for ytterligere å fordoble antallet abonnenter innen året er omme. Tar vi ikke altfor feil, tror vi bestemt at en oppfylling av dette målet vil slå synlig ut i Proletarisk 1. mai-demonstrasjonen neste år. Derfor oppfordrer vi nå alle interesserte og ikke minst de som selv deltok i Oslo og rundt i landet om aktiv deltakelse i denne kampanjen og det uaktet alle de svakheter av innholdsmessig og teknisk karakter som avisa stadig oppviser. Husk at disse svakhetene bare kan overvinnes gjennom å skaffe avisa et mer solid fundament i enhver henseende.

Nå må ikke dette misforstås dithen at det er 1. mai-demonstrasjoner og den kvantitative oppslutning om dem som i og for seg er målet for vår virksomhet. Målet er primært å meisle ut og propagandere en korrekt revolusjonær linje for så å gjøre den til en materiell kraft i arbeiderklassens kamp uansett hvor lang tid det vil måtte ta. I denne sammenheng vil 1. mai-demonstrasjonene bare være en gradmåler, men en viktig gradmåler på utviklinga.

Redaksjonen avsluttet mandag 8. mai.

FORNY ABONNEMENTET!

Den røde Arbeideren er spydspissen i Kommunistisk Arbeiderforbunds arbeid for å bygge arbeiderklassens kommunistiske fortrøppsparti i Norge, både på det organisatoriske, det propagandistiske og det agitatoriske område. Alle som ønsker å støtte opp om og følge med i dette arbeidet, vil ha interesse av et fast abonnement på den røde Arbeideren - så mye mer som avisa foreløpig ikke er i salg i kiosker omkring i landet.

Vi er helt klar over at avisa ikke er så god som den burde være, verken utstyrsmessig eller innholdsmessig. Det første vil bli rettet på om ikke altfor lenge, mens det innholdsmessige bare kan forbedres gjennom KAs kvantitative og kvalitative vekst, som igjen er avhengig av et stabilt og økende antall abonnenter på avisa.

Samtidig som vi ber leserne delta aktivt i abonnementskampanjen, oppfordrer vi dem derfor også straks til å fornye sine abonnemeter etterhvert som de løper ut.

Red.

Sendingene fra Radio Tirana kan fåes inn på kortbølgen. På engelsk sender Radio Tirana hver dag til følgende tider:

Kl. 7.30-8.00 i 31 og 42 meterbandet
Kl. 17.30-18.00 31m og 42m
Kl. 19.30-20.00, 31m og 42m
Kl. 21.30-22.00 31m og 42m.
Kl. 23.00-23.30, 31m og 42m og 215 m.

at i Norge oppfordret AKP på denne tiden til nasjonal-libanesisk enhet mellom venstrekreftene og fascistene og de hevdet åpent at borgerkrigen i Libanon ikke hadde sin bakgrunn i klassen i det libanesiske samfunn net. Borgerkrigen var i følge AKP reaksjoner den satte "araber opp mot araber" og hindret ved dette, ifølge AKP, kampen mot Israel. I tradisjonell nasjonalsosialistisk stil hevdet man: "Den kampen som ble ført i Libanon var først og fremst en nasjonal kamp". På bakgrunn av den rasistiske teorien om en "arabisk enhet" har denne grupperingen konsekvent nok støttet alle reaksjonære arabiske avtaleframskott som har hatt som siktemål å avvæpne palestinerne. Når dette ikke har lyktes, har det sin bakgrunn i de revolusjonære kreftenes korrekte analyse av både de reaksjonære arabiske regimene og den "felles-arabiske fredsstyrkens" borgerlige klassekarakter.

FN-TROPPER UT AV LIBANON

Allerede under kampene mellom de progressive allierte libanesiske og palestinske styrkene mot de libanesiske høyre-militsene i 1976, søkte falangist-lederen Pierre Gamayel og den egyptiske utenriksministeren å få Frankrike til å sende tropper til Libanon sammen med bl.a. iranske anti-opprørsenheter og norske soldater under FN-flagg. Hovedoppgaven for disse styrkene er å fullføre den oppgaven den "arabiske fredsstyrken" ikke klarte, nemlig å avvæpne palestinerne og hindre palestinsk kamp mot den sionistiske kolonistaten. At FN-troppene er plassert ved Litani-elven er en anerkjennelse av den israelske invasjonen og viser med all tydelighet at FN-troppene nettopp skal kontrollere det området hvor de palestinske og libanesiske revolusjonære hadde kontrollen. FN-troppene er i seg selv en forlengelse av de enkelte kapitalistiske landenes militærapparat og innebærer ingen "nøytral fredsstyrke", men ved sin blotte tilstedeværelse fungerer de som en borgerlig hær rettet mot de revolusjonære kreftene. Dette viser seg særlig klart i Libanon hvor det borgerlige statsapparatet er rystet i sine grunnvoller ved manglen på en effektiv borgerlig hær. Nettopp manglen på en skikkelig hær og de progressive framganger under borgerkrigen fikk den syriske hæren til å intervensere på falangistenes side. De 30 000 syriske soldatene ble etter invasjonen regelrett omfunksjonert til å utgjøre hovedstyrken i den felles arabiske fredsstyrken, en styrke av prinsipielt samme karakter som FN-styrkene. Den arabiske fredsstyrken viste også sin sanne karakter ved å la være å besvare israelske luftangrep mot mål nord for Litani-elven. Samtidig har de samme styrkene forsøkt å stanse og kontrollere forsyninger med mat og våpen til de palestinske og libanesiske progressive styrkene. Ifølge FN-resolusjonen 425 skal FN-troppene assistere den libanesiske regjeringen i å vinne full kontroll over Sør-Libanon samtidig som den overvåker tilbaketrekningen av de israelske styrkene. Å se bort fra den første av disse oppgavene, det er samtidig å se bort fra spørsmålet om oppretholdelsen av palestinske revolusjonære baser i Sør-Libanon i det hele tatt.

SYNET PÅ FN TROPPER

På samme måte som PLO-ledelsen gikk inn for opprettelsen av den felles arabiske fredsstyrken, lovet å ikke "blande seg inn i Libanons indre anliggender", og gjennom Shatura-avtalen gikk med på avvæpning av palestinerne, har de også godtatt FN-troppene i Libanon. Dette gjøres under dekke av at FN-troppene bare skal overvåke israelsk tilbaketrekning, og at PLO skal beholde sine stillinger. Samtidig har Arafat gått til det skritt å arrestere opposisjonelle i Fatah som var motstandere av ledelsens linje. På

den andre siden har PFLP sagt klart i fra at de anser FN-troppene som fiendtlige styrker rettet mot den palestinske frigjøringsbevegelsen. Her hjemme har både SV og AKP avslørt seg svært grundig. AKP lanserte for en tid siden teorien om at det ville være reaksjonært av progressive å oppfordre til boykott av de norske FN-troppene bl.a. fordi FN-troppene var svært små. Mer avslørende var imidlertid begrunnelsen for at de norske FN-troppene ikke skulle skyte mot PLO. Hovedargumentet her var at dersom de norske troppene skjøt ville det være en katastrofe for Norges rykte i araber-verdenen. Dette fordi Norge i en kommende imperialistisk omfordelingskrig skulle trenge støtte fra den "tredje verden" i kampen mot en større imperialistmakt. Ikke av hensyn til den palestinske revolusjonen, men av hensyn til den norske imperialistiske nasjonalstatens videre eksistens, av hensyn til forsvaret av Norge, derfor skal ikke norske soldater skyte mot palestinerne og de progressive libaneserne. Denne nasjonalsjåvinismen ble videreført av AKP i en leder i "Klassekampen" under overskriften: "Kven set FN-soldatene sine liv i fare". Her heter det: "Nok ein gong har det vorte demonstrert at ein del (vår und. str.) av FN-soldatane i Libanon er der som alt anna enn fredens sendebod. Franske FN-soldatar skaut og dra p søndag to libanesiske patriotar." Siden glorifiseres de norske FN-soldatene gjennom sitater fra Aftenposten: "Avisa slår fast at det

har vore fredeleg mellom dei norske FN-styrkane og PLO." Årsaken er at nordmennene har ført en annen linje enn de franske FN-soldatene overfor PLO.

30 ARS JUBILEET FOR SIONIST-STATEN

KA har ført diskusjoner med Palestina-fronten og andre organisasjoner om grunnlaget for en solidaritetsdemonstrasjon med Palestina, men brøt nettopp på spørsmålet om FN-troppenes tilstedeværelse. KA stilte forslag om parolen "FN-TROPPER UT AV LIBANON". Denne parolen ble avvist, spesielt av SV. At SV og NKP spesielt har liten forståelse for FN-troppenes borgerlige klassekarakter, kan ikke forundre. For disse gruppene er det jo nettopp den borgerlige staten som skal omfunksjoneres og sammen med oss til sosialismen. Man stiller derfor parolen om, "Ingen FN-styrker må brukes mot PLO", og opretholder derfor illusjonen om at FN-troppene kan ha noen annen funksjon enn å sikre sioniststaten Israels grenser mot angrep fra palestinsk gerilja. En slik sikring av Israels grenser ligger da også i alle gruppers politikk som ønsker bevaring av en rent jødisk stat. NKP og alle deres sovjet-venlige venner i andre revisjonistpartier, propaganderer åpent Mini-palestina og sikring av Israels grenser. Det er å merke seg at intil nå har ingen grupperinger i Norge utenom KUL/KA i forbindelse

med 30 års jubileet for den sionistiske statsdannelsen satt fram parolen om tilintetgjøring av det sionistiske Israel. Selve tanken om opprettelsen og oppretholdelsen av en rent jødisk stat må bekjempes. En slik statsdannelse er i sitt vesen rasistisk i det den aksepterer den anti-semittiske tanken om at jøder ikke kan assimileres i andre samfunn. Statsdannelsen er samtidig kolonialistisk, idet forutsetningen for at en slik stat kan opprettes at er atn

Samtidig er staten et brohode for USA-imperialismens dominans i området.

Enhver deløsning av Palestina er en akseptering av den sionistiske ide, palestinerne skal fordrives til sin stat og den rene jødiske stat skal opprettholdes. Derfor er det "moderate" krav om Mini-Palestina og anerkjenning av sioniststaten ikke annet enn et forsvar av den rasistiske ide om den rene stat.

INTERNT OPPGJØR... Fra s. 1

Slik sett støtter vi forbundsvise oppgjør primært fordi disse legger forholdene bedre til rette for de lokale kampene. Derimot underslår vi ikke at også forbundsvise oppgjør nødvendigvis vil måtte skje innen en ramme av statlig koordinering. Det som stikker i øyet av oss kalles kapitalismens korporative stadium innebærer at selve den kapitalistiske økonomien er så sentralisert og "samordnet" at tilsvarende tiltak på det politiske området nødvendigvis presser seg fram. De som preker "frie og forbundsvise oppgjør" tror ikke bare at tariffoppgjørene i dag skal få en form de knapt hadde i 50-åra, men de tror også

at selve den kapitalistiske dynamikken kan stormes via reformer. Som kommunister setter vi selvsagt propagandaen for avskaffelsen av hele det kapitalistiske lønsslaveriet i sentrum. Men vi har også en konkret politikk for hvordan den korporative kapitalismen - som ikke kan drives tilbake - kan trosses i praksis - gjennom lokale krav og aksjoner som går på tvers av den kapitalistiske administrasjonen, inklusive det faglige apparatet.

Som det har framgått, dreier vår kritikk av initiativet fra Odda seg delvis om en generell uenighet i vurderingen av volgift og statlig lønnsfastsetting. Vik-

tigst i den aktuelle situasjon var det imidlertid at demonstrasjonsstreiken kom til å representere en direkte avledningsmanøver i forhold til lønnsnedslaget som truer arbeiderklassen.

Etter Odda Samorg. 's egne beregninger var det knappe 25 000 som deltok i aksjonene.

Vi kan henvise til at en rekke faglige grunnorganisasjoner avviste initiativet som meningsløst.

Dette slutter vi oss til med den argumentasjonen vi har levert.

Er...

Første Mai er som kjent arbeidernes dag. Ut fra teorien om at alle er arbeidere, har flere og flere grupper begynt å feire dagen. Som landets nest største arbeiderparti, etter hva Nordvik sier, feirer også Høyre 1. Mai.

Joda, de har sjølsagt rett til det og la oss i sannhetens interesse innrømme at det koster mye arbeid å få så mange mennesker til å arbeide for seg. Det de egentlig feirer, er retten til å leve, og til å leve godt, av andres arbeid.

At mange arbeidere stemmer Høyre, er like sant som det er beklagelig, men alle grupper i et samfunn har en viss prosent idioter og endel av arbeiderklassens idioter stemmer altså Høyre. Det er slikt en må leve med.

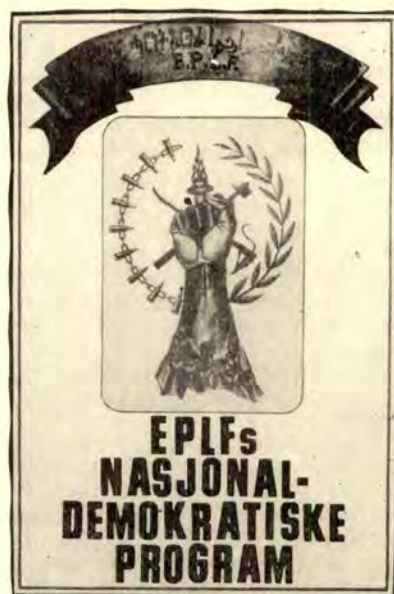
Nordli var ualminnelig heldig i år. Egentlig visste han ikke hva han skulle si første Mai. Som statsminister burde han gå litt utover den ferdige talen som var sendt ut fra sentralt

hold. Så kom rasulykken i Trøndelag som nen reddende engel. Med skjellvende stemme kunn ehan love hjelp til de rasrammede. Han var snill, statsministeren, som virkelig ville hjelpe mennesker i vårt eget land, mennesker som sto på bar bakke. Mange vil nok takke sosialdemokratene resten av livet.

Men en driver ikke politikk for Moro-skyld, som de sier i Italia.

Været var så fint første Mai at en venn av meg lurte på om Vårherre, som sjelden viser seg som sosialist, kanskje var på ferie eller var sjukmeldt. Han begynner jo å dra på åra. I såfall vikarierer kanskje sønnen, som ifølge ryktene, skal være kommunist. Været kunne tyde på dette, men jeg er likevel i tvil. Første Mai er jo blitt en slags internasjonal 17. Mai.

Det vil bli vår oppgave å stryke sjuttallet.

EPLF's Nasjonaldemokratiske program foreligger på norsk.

Programmet som koster kr. 10,- kan bestilles fra EPLF, Postboks 2853, Tøyen Oslo 6.

ÆRERIKT BLAD AV ARBEIDETS PARTI'S HISTORIE

Tirana, 22. mars (ATA):

35 år er gått siden 17.-22. mars 1943, da den første nasjonale konferansen for Albanias kommunistiske parti (i dag Arbeidets Parti Albania), ble holdt i Labinist i Elbasan-distriktet.

Avisene piker på at som kamerat Enver Hoxha har understreket, er denne konferansen "en av de viktigste begivenheter i vårt partis historie".

Zeri i Popullit skriver i en artikkel at denne konferansen ble avholdt på et tidspunkt da den nasjonale frigjøringsbevegelsen var blitt utvidet i omfattende grad og fått folkets oppslutning, da den nasjonale frigjøringsfronten var skapt under det albanske kommunistpartiets egen ledelse, og da de nasjonale frigjøringsrådene var etablert på et sunt organisatorisk grunnlag og blitt et utredt fenomen. Det albanske kommunistpartiets første nasjonale konferanse gjennomgikk den indre og den utenrikspolitiske situasjonen, oppsummerte partiets kamp og virksomhet, og ga sin tilslutning til dets korrekte linje allerede fra starten av, som hadde vist sin vitalitet i praksis. Den la opp partiets linje for framtida, og valgte partiets permanente sentralkomite med kamerat Enver Hoxha som generalsekretær.

Hovedsaken for konferansens forhandlinger var å forberede folket på det allmenne opprøret, samt organiseringen av det.

Det viktigste leddet i realiseringen av det allmenne væpnede opprør var dannelsen av folkets nasjonale frigjøringshær. Dette var nettopp det viktigste i partiets arbeid. Konferansen bestemte: "Å etablere en regulær nasjonal frigjøringshær av enketene av partisanene og frivillige, en hær som vil vekke frykt i inntrengernes hjerter og være en sikker og mektig garanti for folkets frigjøring."

Et viktig problem som ble tatt opp på konferansen var styrkingen av arbeiderklassens ledelse og alliansen mellom arbeiderklassen og bøndene under partiets ledelse.

Konferansen stilte oppgaven å bli nært knyttet til arbeidermassene som partiets grunnpill, som er fast "bestemt på å kjempe mot fienden helt til slutten."

Landsbygda var fortsatt et av de viktigste områdene for partiets arbeid. Konferansen pekte på at "det må legges spesiell vekt på arbeidet på landsbygda, da bøndene utgjør flertallet av vårt folk - derfor må den være kilden til hovedkreftene i den nåværende kamp". Konferansen understreket at det "ved hjelp av et uavbrutt arbeid må skapes en militært enhet mellom arbeiderne og bøndene, en enhet som vil være det sikreste våpen i den nåværende nasjonale frigjøringskrigen."

I det konferansen understreket viktigheten av de nasjonale frigjøringsrådene, stilte den oppgaven å styrke og utbre dem i alle landsbyer og byer, slik at de blir "virkelige organer for den demokratiske folkemakten og for den nasjonale frigjøringskrigen som vil knuse fascistmakten."

Vårt parti skilte aldri det na-

sjonale frigjørings spørsmålet fra spørsmålet om maktovertakelsen. Kamerat Enver Hoxha påpekte: "Vi er ikke opportunist og har overhodet ikke glemt våre langsiktige oppgaver. Men før vi når dette stadiet, må vi realisere vårt umiddelbare mål: den nasjonale frigjøringskrigen."

Ved siden av det fundamentale spørsmålet om å organisere det allmenne opprøret behandlet det albanske kommunistpartiet på sin første nasjonale konferanse også spørsmålet om perspektivet: Det albanske folkets fullstendige seier, den videre utbredelse og styrking av dets makt, og ødeleggeleen fra grunnen av av det gamle statsapparatet. Vårt land fulgte denne vegen. Med den fullstendige frigjøringa av landet den 29. november 1944 ble det albanske folket herre over sin egen sjelne for første gang i sin historie.

Avisa understreker videre at partiet brukte det væpnede opprøret som det viktigste midlet til å etablere proletariats diktatur. Dette var massenes gjerning. Erfaringen fra vårt folks revolusjon motlegger også de moderne revisjonistenes preik om at en kan gå over til sosialismen uten å knuse det borgelige statsapparatet, ved å "forbedre" eller "perfeksjonere" det, ved å ha til hensikt å "overta" det gjennom den fredelige parlamentariske vegen, osv.

Denne erfaringen viser at friheten ikke blir gitt som en donasjon, men vinnes med blod og ofre - at den nasjonale og sosiale frigjøring er folkets egen sak i alle land, en sak for de breie arbeidende masser, som oppnås gjennom deres beslutsomme kamp og bestrebelser under ledelse av arbeiderklassens parti som lojalt anvender den marxist-leninistiske doktrinen på de konkrete forhold.

Den avgjørende faktor som definerte vårt folks seier, fortsetter Zeri i Popullit, er partiet. Det var den eneste ledelsen i den nasjonale frigjøringsfronten. Proletariatets hegemoni, alliansen mellom arbeiderklassen og bøndene og de progressive og patriotiske kreftene i den anti-imperialistiske demokratiske revolusjonen, fant sitt uttrykk i fronten. Sikringen av proletariats hegemoniske rolle i den anti-fascistiske nasjonale frigjøringskrigen i Albania er et typiske eksempel på hvordan den kan gjennomføres i et mindre utviklet land med halvføydale, halvkapitalistiske sosiale forhold, og med en liten og spredt arbeiderklasse som enda ikke var dannet som et industriproletariat. Arbeiderklassen sikrer sin ledende rolle gjennom det kommunistiske partiet. Kamerat Enver Hoxha understreket på partiets 7. kongress: "Partiet er den beviste kraften som gir massenes daglige kamp politisk og ideologisk innhold, definerer dens oppgaver, klargjør dens mål, og viser vegen til å oppnå dem." Arbeiderklassen trenger partiet for å etablere proletariats diktatur, for å styrke og konsolidere det, for å sikre revolusjonens kontinuitet, for å fullføre sin verdenshistoriske misjon - byggingen av det kommunistiske samfunn, skriver Zeri i Popullit til slutt.

KINA OG ERITREAS FRIGJØRINGS KAMP

Folkevennene i AKP har de siste månedene gjort iherdige forsøk på å framstille seg som talsmenn for Eritreas kamp for nasjonal og sosial frigjøring. Som vanlig har AKP tatt utgangspunkt i det politiske nivået til den minst bevisste frigjøringsbevegelsen i Eritrea, ELF, men dette overrasker knapt noen. ELF-ledelsens vakling i forholdet til Eritreas frigjøringskamp er kjent gjennom en rekke artikler og reportasjer fra Eritrea både her i "den røde Arbeideren", men også fra borgerpressen. Det spørs likevel om vi ikke snart kan vente et lite linjeskift fra AKP ettersom de nå åpenbart marsjerer i utakt med Kinas nye borgerskap.

Til nå har Kina vært overraskende tilbakeholden med sine kommentarer til krigen på Afrikas Horn. Utover kritikken av Sovjets og Cubas innblanding i kampene, har Peking vært svært taus. Peking Review nr. 12, 24. mars 1978, inneholder imidlertid en helsides artikkel om Afrikas Horn. Vi finner i innholdet så viktig at vi her siterer siste avsnitt i sin helhet. Alle understrekingene er våre.

"Både Etiopia og Somalia har et godt forhold til Kina. Kina har alltid oppmuntret afrikanske stater til å løse innbyrdes uenigheter gjennom fredelige drøftinger. Kina har fremholdt at alle stater skal respektere de afrikanske staters suverenitet og motsatt seg enhver intervensjon og aggresjon i Afrika. Afrika tilhører det afrikanske folk. Drøftinger mellom afrikanske stater skal skal og kan bare avgjøres av det afrikanske folket selv. Forutsatt at utenlandsk intervensjon unngås, vil det ikke være vanskelig å finne en fredelig løsning på problemene i Afrikas Horn."

I samme nummer av PR kunngjøres

forøvrig at det opprettes en ny flylinje mellom Peking og Addis Ababa, Etiopias hovedstad.

Det er på ingen måte ulogisk at Kina oppfordrer det eritreiske folk til å nedlegge sin væpnede kamp mot den etiopiske militær-juntaen bare Sovjet og Cuba trekkes ut av Afrikas Horn. Kina har bare trukket konklusjonene av sin egen "teori om de tre verdener", slik den ble trukket opp på KKP's II. partikongress. I den politiske beretninga som Hua Kuo feng la fram for kongressen, heiter det: "Dette (teorien om de tre verdener) er den riktige strategiske og taktiske formuleringa for verdensproletariatet i vår tidsalder og dets klasselinje i dets internasjonale kamp." I følge denne "teorien" utgjør landene i den tredje verden "hovedkrafta" i kampen mot imperialismen, kolonialisme og hegemonisme. "Dermed oppgir en å skille mellom reaksjonære og revolusjonære krefter innad i den 3. verden. EPLF i Eritrea og Mengistu regimet i Etiopia blir begge anti-imperialistiske krefter, den etiopiske juntaens blodige terror og trakassering av befolkningen i Eritrea og Etiopia til tross. "Teorien om de tre verdener" forkynner klasse-samarbeid i internasjonal målestokk. I stedet for å gå folkekrigens vegg oppfordrer Kina det eritreiske folk til å inngå forhandlinger med fascistregimet i Etiopia om en "fredelig løsning" på deres innbyrdes "uenighet". Med sin stillingtagen til kampene på Afrikas Horn har Kina åpenbart vist at landet fullstendig har forrådt sosialismen. Desto større blir problemene for AKP som ønsker å forene sin støtte til Kinas nye borgerskap med å framstå som anti-imperialist her hjemme. Det er på tide at progressive enkeltmedlemmer av AKP innser karakteren av det parti de tilhører. Bryt med den kinesiske revolusjon! Seier for EPLF!

Borgerskapets nye mordvåpen: NØYTRONBOMBEN

Bare dersom atombomben kan nyttiggjøres som et normalt innslag i militære operasjoner kommer den til å bli til virkelig nytte i krig, og ikke bare som en advarsel til menneskene om å unngå krig."

Dette ønsket fra J. Robert Oppenheimer, en av kjernevåpenets "fedre", er i dag blitt oppfylt med den nye nøytronbommen. 25 års hardt arbeid har det kostet amerikanske vitenskapsmenn å løse dette problemet. Vi får være glad det tok så lang tid, nå når Vietnamkrigen er over går det kanskje ennå en tid før nøytronbommen får sin debut.

Kapitalismens nye mordvåpen har tre viktige fortrinn i forhold til sine forgjengere: nøytronbommen er "en rein billig og sikker bombe" som kan avfyres på lang avstand.

Atom eller hydrogenbommen utvikler en kraftig varme- og trykkløse som utsletter mennesker og bygninger i stor omkrets. Med nøytronbomben skjer energitvillingen mye langsommere. De materielle ødeleggelserne som skyldes trykk og varmebølgen begrenses til selve sprengningsstedet, og de radioaktive biproduktene blir også spredd over et mye mindre område. Derimot når de frigjorte nøytronene (et av atomets kjernepartikler) like langt som ved hydrogenbommen. I en avstand av flere kilometer fra sprengningsstedet vil nøytronbommen ha dødelig virkning.

Leseren skal spares for en beskrivelse av virkningene av kraftig nøytronstråling på menneske og natur. Det skal bare nevnes at døden inntreffer som følge av at organismen langsomt nedbrytes. De heldigste dør i løpet av 2-3 uker, andre kan leve med store smerter i flere år før døden inntreffer. Og til glede for borgerskapet;

Det hele skjer uten blodsøl og lemlestete lik samtidig som bygninger står tilnærmet uskadd tilbake.

Dessuten er nøytronbommen billig å produsere, intet annet våpen kan drepe like mange mennesker pr. milliard dollars. Dessuten er bomben "sikker". Pentagon har forsikret oss alle om at bomben kan brukes slik at en unngår motangrep fra fienden - og dermed er det absolutt ingen fare for atomkrig. Kanskje Noblekomiteen her har en ny fredsprisvinner? Det avhenger vel av om Nobelkomiteen innser at nøytronbommen er lite egnet som "forsvarsvåpen" og bare kan brukes til angrep.

SOSIALISME ELLER BARBARI

Vi har ingen illusjoner om at borgerskapet frivillig gir avkall på nøytronbommen, dertil der den for "effektiv" i krig. Med sitt nye mordvåpen har borgerskapet bare levert ytterligere bevis for at valget står mellom sosialisme og barbari. Samtidig som vi kan støtte humanistiske protester mot produksjon og spredning av slike makabre mordvåpen, må vi vise det illusoriske i troen på en "fredelig" og "snill" kapitalisme. I sin imperialistiske fase er alle kapitalismens iboende motsetninger fullt utviklet, noe Lenin uttrykker i tesen om at "imperialisme betyr krig". Den som ønsker fred må først fjerne årsaken til krig. Bare ved å oppheve privateiendommen og menneskets utbytting av hverandre kan varig fred oppnås. Kommunistene ønsker ikke krig, men vi frykter den heller ikke. Om vi ikke lykkes i å forhindre krigen gjennom en sosialistisk revolusjon er vår oppgave å omdanne den imperialistiske krig til en revolusjonær borgerkrig, klasse mot klasse. Slik - og bare slik - kan nye massaker i frihetens og privateiendommens navn unngås.

Truls Wyller holdt følgende appell for KUL på Proletarisk 1. mai's torgmøte

Kamerater!

For ti år siden - i 1968 - ble et så- kalt "studentopprør" over Europa. Dette satte nok en liten støkk i den he- skende klasse. Men det ebbet ut like- tilsynelatende plutselig som det var dukket opp.

Noen virkelig forbindelse med prole- tariatets klassekamp hadde bevegelser aldri.

Det som skjedde rundt -68 var at kapitalismens grolle virkelighet fram- sto klart for enda større befolknings- sjikt enn tidligere:

- Akademikerbarn ble proletarisert og måtte føle arbeiderklassens kår, lønns- slaveriets virkelighet.

- Vietnamkrigen gjorde synlig det som klassebevisste arbeiderne alltid har vis- at kapitalismen ikke kan eksistere en- time uten gjennom undertrykking, krig og terror - innad eller utad.

- Og den forurensning som har vært ar- beiderklassens hverdag all dens tid, tok til å ramme "alle".

Som det het i en forøvrig progressiv vise fra den tiden: "når roken från fab- riken slår ned på schefens hatt, då får vi en miljödebatt."

Kort sagt: Når kapitalens barbari også rammer andre enn proletarene, får vi en "allmenn" protestbevegelse - og nettopp derfor trodde mange at dette be- tydde en allmenn radikalisering - "al- dri har så mange gått på gatene..."

Uten å benekte enkelte positive ten- denser i dette "opprøret", må vi bare slå fast at jo flere som ble revet med jo mer uavhengig foregikk det hele fra arbeiderklassen - og jo fjernere var den virkelige, nemlig den proletariske, "radikalisme".

De fleste "revolusjonæres" videre levnetsløp er illustrerende nok: - Ledende anarkister fra det franske Mai er i dag like ledende playboys i det romerske sosietetsliv. Kunne de ikke endre samfunnet etter eget hode, fikk de heller leve ut sine "anti-autori- tære" tilbøyeligheter på annen måte - som en del av borgerskapets allmenn dekadense.

- Andre "besinnet seg" og fant ut at kapitalismen vel var den beste av alle mulige verdener, at den anarkistiske "protesten" tross alt hadde bedre vilkå under kapitalismen enn under prole- tariatets diktatur. Logisk og konsekven- nok tar de i dag - under navnet "de nye filosofer" - et oppgjør med marxismen og den revolusjonære arbeiderbevegels- - Røde Brigader og Baader-Meinhof- gruppa trekker de hysteriske konse- kvensene av det småborgerlig-revolu- sjonistiske sinnelaget.

Utålmodigheten er for dem en utålmo- dighet med arbeiderklassen. I stedet fo- å propagandere kommunismen i arbeide- klassen, bidrar de på sin måte mer effektivt enn borgerskapet selv til å avskjerme proletariatet fra kommu- nistisk innflytelse. De fungerer som borgerskapets provokatører i arbeider- bevegelsen.

- Og det samme gjør den småborgerlig militante retningen her i vårt land, som nå har videreutviklet pasifismen fra 50- åra og "anti-imperialismen" fra 60- åra krigshisseri og nasjonalsjåvinisme av svarteste merke.

- Og så har vi til slutt de "ansvarlige" opprørerne med "realitetssans" - som forsoner seg med borgersamfunnet omfavner reformistiske fagforeningsled- går inn i statsadministrasjonen eller le- elsen av sosialdemokratiske partier og får samme forhold til sin "revolusjonær ungdomstid" som MotDagistene har hatt i en mannsalder.

Betrakter vi resultatene av "opprørs- bevegelsen", kan en få inntrykk av at en måtte velge mellom enten politisk an- svarlighet eller en revolusjonær innstil-

ling - falskbrekkende utålmodighet fram- som eneste alternativet til reformismen- regnet. Det ser ut til at man slutter å være "revolusjonær" i det øyeblikk man begynner å tenke.

I virkeligheten skulle det selvsagt være omvendt!

Men det var en viktig ting som var felles for alle samfunnsstormerne av i går - og av i dag:

Kapitalismens gru kom som et sjokk de "nyproletariserte": prestedatteren Ulrikke Meinhof kjente intet til virkelig- heten - og når slike folk plutselig opp- dager den blir det som et slag i hode - de virrer rundt og faller ikke til ro før de har "avskaffet" den, like raskt og br- som de oppdaget den.

Og dette er ikke noe nytt. Det er den klassiske kvasirevolusjonære, små- borgerlige utålmodighet i ny drakt! Men hysteriet har aldri bragt verden fr- over - det vil vi også se på gaten her senere i dag.

Kjernen i dette sinnelaget er den naiv- tiltroen til at en kan avskaffe alle kapi- talismens under "etter eget hode", bare viljen er sterk nok, massene bevisstløse nok og skrittene taktfaste. Mao: at kapi- talismen kan avskaffes over natta - over hodet på arbeiderklassen, uavhengig av kommunismens stilling i arbeiderbeve- gelsen, uavhengig av proletariatets poli- tiske modenhet og kampkraft.

Ut fra dette må vi vurdere de andre a- rangementene ved årets 1. mai.

Er kanskje ikke alle - og særlig SV og AKP - preget av at det skulle finnes en sarvei til kommunismen, en vei som går utenom å konfrontere arbeidermass- ene med det kommunistiske perspektivet på begivenhetene?

Andre arrangementer anklages for "partisjåvinisme".

Vi må bare svare: Arbeiderklassen trenger ikke et kommunistisk parti for at dette skal sitte på gjerdet og gi vink og råd i spesielle situasjoner. Vi arbei- der ikke for et virkelig kommunistisk parti for moro skyld.

Vi gjør det fordi kommunismen, den en- delige avskaffelsen av kapitalismen, ba- utsettes på ubestemt tid om vi ikke uav- latelig, over alt arbeider for å smelte sammen arbeiderklassen og den marx- istiske teorien, den kommunistiske poli- tikken.

Sosialismen rykker ikke en milimeter nærmere om Pål Steigan får mobilisert hundretusener bak paroler som -Kommunepamper - henda vekk fra Os- lomarka!

-Alle norske filmer på alle norske ki- noer! (!)

-Svalbard er norsk land.

Å "reservere" seg mot proletaria- tets revolusjonære interesse av å opp- heve all privateiendom og mot et virke- lig kommunistisk partis ledelse betyr ikke annet enn å reservere seg mot revolusjonen. (En ganske annen sak er at arbeiderklassen neppe vil få særlig store "reservasjonsmuligheter" mot AKP under det Steigan tenker seg som "proletariatets diktatur").

Det finnes bare ett alternativ til AKP: eventyrpolitikk og SVs flau, pasifis- tisk orienterte "moderasjon".

Langvarig, disiplinert og framfor alt: tålmodig arbeid for å vinne oppslutning for kommunismen i arbeiderklassen, for å vinne arbeiderklassen for de kom- munistiske prinsippene og den kommu- nistiske politikken - for dermed å skape et fortroppsparti som virkelig er klas- sens egen avantgarde. Alle andre stra- tegier er "snarveier" som i virkelig- heten er omveier.

Saken er jo den at det aldri kan fin- nes noen annen sosial kraft som kan velte hele kapitalforholdet enn en poli- tisk bevisst arbeiderklasse.

hver 14. dag

13 5 - 23 5

Vet man ikke det, blir man selv of- fer for helt andre krefter.

I dag sitter ganske andre personer enn de "progressive" høyt oppe i etas- jene og smiler. Høyresosialdemokra- tene har all mulig grunn til å si seg fornøyd med de sakene småborger- politikerne prøver å fylke arbeider- klassen bak i dag. Og på privateien- dommens og det borgerlige samfunns grunn vil høyresosialdemokratiet all- tid trekke det lengste strået.

For hva er resultatet i dag av den "grønne bølge" - den "anti-teknokra- tiske" miljøbevegelsen?

At den forvaltes av DNA og LO-tekne- kratene i den hyklerske demagogien om at arbeiderklassen må spenne inn liv- remmen og få sans for "andre livsver- dier".

Det samme vil skje med enhver "vi- er-alle-isamme-båt"-ideologi, og jo mer nasjonalistisk stemt arbeiderklas- sen måtte bli, jo sikrere kan vi være på at storborgerskapet i det avgjørende øyeblikk vil vite å nyttiggjøre seg det.

En liten forsmak i dag: DNA trenger internasjonal goodwill for norsk indust- ri. Norge må framstå som et lite, fred- elskende, vennligsinnet land. Sender vi "våre gutter" ut i krig, kan det san- nelig ikke skyldes onde hensikter!

Det samme forkynner AKP, som støtter bl. a. de norske FN-troppenes engasjement i Libanon!

Slik ser vi hvordan det går med en "anti-imperialisme" som ikke tør ut- vikle seg videre til antikapitalisme.

"Skyt ikke på PLO", sier AKP til "gutta". "Men oppfyll deres mandat".

Og hva er mandatet? Jo - å sørge for "ro og orden", å avvæpne og passivisere palestinerne og den libanesiske arbeiderklasse.

Når fikk de undertrykte felles inter- esse med undertrykkene av å innstil- le kamphandlinger, når sluttet de rev- lusjonære kreftene i verden opp om "ro og orden"??

Rimeligvis støtter AKP også PLO- ledelsens massearrestasjoner av vens- trekreftene i al Fatah, krefter som be- kjemper våpenhvilen og FN-interven- sjonen.

Og FN har selvsagt ikke forandret seg siden Korea eller Kongo. Orga- nisasjonens væpnede avdelinger vil aldri utgjøre noe annet enn borger- skapets internasjonale politistyrke.

Men de som ikke ser klassen for bare nasjoner, vil heller aldri nå lenger enn til å "beklage" politi- styrkenes "overgrep".

Borgerskapet sørger selv for at arbeiderklassens valg settes på spissen i krisetider: enten oppslut- ning om nasjonen - eller prinsipp- fast kamp på tvers av "nasjonens" interesser.

Den politikken de ulike kriseramte borgerskap nødvendigvis fører i ned- gangstider, kan ikke annet enn å ende i krig.

Når det skjer, om ikke arbeider- klassen evner å hindre krigen gjennom sosialistisk revolusjon, vil borgerska- pet igjen kunne dra all mulig nytte av AKPs mobiliseringspolitikk i dag.

Dette partiet gjør alt hva det kan for å tilsøre en kommende krigs karakter. Ikke ett ord om at dersom barbariet bryter ut igjen, blir det en krig mellom to imperialistiske maktblokker for nyfordeling av ver- dens ressurser, en krig der verdens- proletariatet i utgangspunktet ikke har noe "fedreland" å forsvare

I stedet for slagordet om at bare proletarisk revolusjon kan hindre krig, spiller AKP på den mest ren- dyrkede borgerlige anti-sovjetisme, og alle her må være klar over at borgerskapet og høyresosialdemokrati- et vil benytte de stemninger og hold- ninger dette "partiet" utbrer, like effektivt som de i dag utnytter "mil- jøbevegelsen". Nemlig til å kvele - og når den tid kommer, til å knuse, likvidere all proletarisk-revolusjonær motstand mot krigen og mot vårt eget borgerskap.

Om man er revolusjonær mer enn i navnet, viser seg i evnen til å reise revolusjonens banner i revolusjonære situasjoner, når alle konflikter er mest tilspisset. De som maner til nasjonal samling i en førkrigs- eller krigssituasjon er politiske kvakk- salvere, frasemakere og opportunisten av en type som allerede har gjort alt- for stor skade i arbeiderbevegelsens historie.

I dag er det viktigere enn noensinne å splitte nasjonen - og det betyr ikke minst kompromissløs kamp mot, uav- latelig avgrensning overfor, småborger- venstre og nasjonalsjåvinismen overalt hvor den finnes.

Kamerater!

En dårlig ting kan bli til en god ting, har en viss person sagt. Desverre skjer også det motsatte.

De positive anti-imperialistiske be- strebelser som var til stede i store folkegrupper rundt 1968 blir for våre øyne forvandlet til framstøt for norsk imperialisme, til krigshisseri og reak- sjon.

Årsaken?

Manglende klasseforankring. Småborger- lig utålmodighet. Likegyldighet overfor arbeiderbevegelsen, dens historie, trad- isjoner og erfaringer.

Men vi må fortsette å stake ut en ny kurs. "Den langvarige folkekrigen" er ikke en strategi som bare er aktuell for fjerne himmelstrøk. Hos oss betyr den:

Måltrettet arbeide for å gjenreise kom- munismen i arbeiderklassen.

Proletarisk 1. mai er begynnelsen. Og, tross alle ytre tegn på det motsatte:

Vi 200 som slutter opp her i år viser at vi står nærmere målet i dag enn den- gang, i 1968!

Grunnlaget er lagt - sammen må vi utvikle det videre!

LEVE MARXISMEN-LENINISMEN - FRAM FOR DEN PROLETARISKE REVOLUSJON!

REPLIKK-VEKSLING 1. MAI I OSLO

Ung kvinne i Faglig 1. Mai-toget ser seg om på de forskjellige parolene, og utbryter: - Dette er da ikke klasse- kamp!

Sidemannen svarer spontant: - Du skulle ha gått i Proletarisk 1. Mai-toget!